

Arrest

nr. 240 957 van 15 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-C. RECKER
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A.-C. RECKER en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 21 januari 2019 België binnen met een Salvadoraans paspoort en verzoeken op 4 februari 2019 om internationale bescherming. Op 1 april 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 9 april 2020 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en bent geboren op 23/06/1991 in San Salvador. U was nooit politiek actief en bent in het bezit van een diploma middelbaar onderwijs. Eind 2016 begon u een relatie met V. G. G. A. (...). Haar toenmalige vriend en vader van haar zoontje P. V. Z. A. (...) kwam in augustus 2016 door een hittedslag om het leven toen hij illegaal Amerika probeerde te bereiken. U komt uit een gezin met negen kinderen. Behalve uw zus M. M. A. M. (...) die in België verblijft, wonen al uw broers en zussen in El Salvador. Uw moeder woont in kolonie Bosques Del Rio in Soyapango. Uw vader woont in San Sebastian. Van 2010 tot 2012 studeerde u twee jaar grafische vormgeving aan de universiteit. Uit financiële noodzaak zette u uw studies stop en ging u werken. In december 2016 ging u met uw vriendin en haar zoontje samenwonen in Urbanization Monte Del San Bartolo, nummer 5 in Soyapango. U ging in een Walmart in de zone Al Gloria (San Salvador) werken. De zone waar u met uw gezin woonde werd gecontroleerd door de bende (Mara) 18. In december 2016 werd u plots door een onbekende persoon benaderd toen u uw wagen parkeerde in een steeg vlakbij uw huis. De persoon vroeg u of u hem naar de naburige wijk Santa Hedwig kon vervoeren. Hij stelde zich voor als 'Little Taz' en zei dat 'the wave' (maras) wilden dat u deze reis voor hen zou maken. Het ging om een dikkere man met donkere huidskleur. Uit schrik voor problemen stemde u in. In de maanden die volgden werd u dagelijks op verschillende tijdstippen (inclusief 's nachts) opgevorderd om maras met uw auto naar Santa Hedwig te brengen. Alsook moest u regelmatig gewonde maras naar het ziekenhuis brengen. Deze situatie ging voort tot juli 2017. Op een bepaald moment raakte u het beu om hen voortdurend gunsten te moeten verlenen. In juli 2017 kreeg u een probleem met de injectiesensor van uw auto. Hierdoor verbruikte uw auto veel benzine waardoor u niet meer naar verafgelegen bestemmingen kon rijden. U praatte hierover met de maras en zei dat uw auto niet meer kon worden gebruikt. Omdat ze bleven aandringen stemde u in om hen enkel nog naar een naburige wijk te brengen. In de maand september 2017 bracht u nog ongeveer één keer per week maras naar het naburige Santa Hedwig. U vertelde de maras nooit dat u niet meer voor hen wilde werken, maar volgens u interpreteerden zij dit wel op deze manier, waarna ze rond uw huis begonnen te hangen, wiet rookten en veel lawaai maakten. Op 02/10/2017 waren enkele bendeleden in de buurt van uw huis aan het roken. Omdat jullie zoontje allergisch is en de rook in jullie huis binnendrong, sprak u de maras hierover aan en verzocht u hen verdroep te gaan roken. Hierop bedreigde één mara u en uw gezin met de dood. Na deze gebeurtenis ging u binnen uw huis en bracht u uw vriendin op de hoogte. De volgende dag, op 03/10/2017, ging u samen met uw vriendin naar de politie van de kolonie Conacasta in Soyapango om er klacht in te dienen. Toen jullie 's avonds terugkwamen van jullie werk, werden jullie door een mara met tatoeages in het aangezicht en op de armen opgewacht aan jullie huis. De mara zei dat hij op de hoogte was van het feit dat jullie klacht bij de politie hadden ingediend en bedreigde jullie met de dood. Dezelfde mara stuurde u in de zomer van 2019, tijdens uw verblijf in België, via facebook een vriendschapsverzoek. U herkende hem aan zijn foto's op zijn facebookpagina. Jullie besloten het huis dezelfde nacht nog te verlaten. Toen u 's nachts met uw gezin uw huis met de auto verliet kwamen plots twee mannen aangerend. Toen u gas gaf werd in de richting van uw auto geschoten, maar jullie slaagden erin om zonder kleerscheuren te ontsnappen. Na dit incident trok u met uw gezin in bij uw moeder in Bosques Del Rio. In dezelfde periode zette u uw werk bij Walmart stop. Begin november 2017 ging u met uw gezin in Urbanization Monte Del San Bartolo, nummer 4 in Soyapango wonen. Eind december 2017 zette uw vriendin haar werk als dienster in een fastfoodrestaurant stop nadat zij onenigheid kreeg met haar werkgever over de terugbetaling van haar transportkosten. Hierna begon uw vriendin online kledij en horloges te verkopen. U begon bij te klussen als chauffeur voor vrienden en familie. Tot 09/08/2018 kenden jullie geen problemen meer. Die dag werden u en uw vriendin in de buurt van jullie woning te voet gevolgd door een onbekende toen jullie van de supermarkt kwamen. Nadat uw vriendin zich veilig binnenshuis bevond, keek u achterom en merkte u dat de persoon die jullie volgde dezelfde mara was als diegene met wie jullie op 03/10/2017 problemen hadden gekend. Op 09/08/2018 en op 10/08/2018 ontving u chatberichten via Messenger van het profiel 'K. M. (...)' waarin u met de dood werd bedreigd. Uw contact bleek op de hoogte te zijn van het feit dat u thans met uw gezin in Montes 4 woonde en verweet u dat u was weggegaan. Na dit voorval trokken jullie vijf dagen in het huis van uw schoonmoeder in San Bartolo Ticsa in Ilopango in. Op 15/08/2018 gingen jullie in kolonia San Jose wonen. Toen u op 25/08/2019 opnieuw een dreigbericht via Messenger van het profiel 'K. M. (...)' ontving en uw belager wederom op de hoogte leek van jullie adres, verlieten jullie San Jose en gingen jullie afwisselend bij uw moeder in Soyapango of uw schoonmoeder in Ilopango wonen. Op beide plaatsen was Mara 18 actief. Eind november 2018 ontving u opnieuw enkele dreigementen via Messenger van het profiel 'K. M. (...)'. Tijdens jullie verblijf bij uw moeder hielden maras regelmatig het huis in de gaten. Bij uw schoonmoeder in Ilopango werd jullie wagen enkele keren met krassen beschadigd. Rond november 2018 besloten jullie het land te verlaten. U zocht online naar informatie en kwam te weten dat België aan El Salvadoranen asiel verleent. In dezelfde periode

verkochten jullie je auto. Op 23/11/2018 en 28/11/2018 ontving u opnieuw dreigementen via Messenger verstuurd van hetzelfde profiel 'K. M. (...)'. In december 2018 trok u definitief met uw gezin in bij uw schoonmoeder in Ilopango, waar jullie bleven wonen tot aan jullie vertrek uit El Salvador op 20/01/2019. Op 20/01/2019 verliet u samen met uw vriendin en haar zoontje uw land en kwam u per vliegtuig via Spanje naar België, waar u op 21/01/2019 aankwam. Op 22/01/2019 meldde u zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 04/02/2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Uw zus M. M. A. M. (...), met wie u in El Salvador zelden contact had, vertrok enkele dagen na u ook richting België. Uw moeder en uw schoonmoeder kenden sinds jullie vertrek geen problemen meer in El Salvador. Tijdens uw verblijf in België, namelijk op 19/03/2019 ontving u opnieuw een dreigement via Messenger verstuurd van het profiel 'K. M. (...)'. In augustus 2019 ontving u via facebook een vriendschapsverzoek van een zekere 'D. F. (...)'. Via zijn foto's kon u de afzender identificeren als de mara met wie u op 03/10/2017 in Montes 5 (bedreiging na uw klacht bij de politie) en op 09/08/2018 in Montes 4 (achtervolging) problemen had gekend.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw werkbadge bij Walmart, uw belastingkaart, twee documenten aangaande uw blanco strafblad, de print screens van de dreigementen via Messenger van het profiel 'K. M. (...)', het vriendschapsverzoek op facebook van 'D. F. (...)', foto's van uw beschadigde wagen, verschillende persartikels aangaande de algemene onveiligheidssituatie in jullie zone en in El Salvador en opmerkingen bij het persoonlijk onderhoud van 09/10/2019 (mail van 23/10/2019) neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Dient te worden opgemerkt dat de redenen van uw problemen met maras geen verband houden met één van de vijf criteria van de Conventie. Uit uw verklaringen blijkt dat maras vanaf december 2016 beroep op u deden om af en toe hun transport te verzekeren. U stemde in uit schrik voor problemen en

bood hen verschillende maanden deze dienst aan (CGVS, p.13-14). De situatie wijzigde echter toen u hen rond de zomer van 2017 meedeelde dat uw auto een technisch defect had wat een impact had op de frequentie en de afstand van de ritten die u voor hen uitvoerde (zie gehoorverslag CGVS, p.21-22). Maras percipieerden deze gewijzigde situatie en uw latere verhuis uit de zone als een weigering om met hen samen te werken (CGVS, p.20-21). Daarenboven zinden maras op wraak nadat u op 03/10/2017 klacht indiende bij de politie toen u een dag eerder met hen discussie kreeg over rookhinder en door een mara was bedreigd (CGVS, p.20-21).

Voor wat betreft uw problemen met maras naar aanleiding van de klacht die jullie op 03/10/2017 indienden (CGVS, p.15; p.20-21), dient ten eerste te worden opgemerkt dat een vrees als gevolg van het indienen van klacht op zich niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een link met het criterium 'politieke overtuiging' van de Conventie. Niet iedereen die informatie geeft over criminele activiteiten of een klacht neerlegt zal immers automatisch gepercipieerd worden als zijnde tegen de georganiseerde misdaadbendes te zijn op een zodanige manier dat er een link is met een (toegeschreven) politieke overtuiging.

Uit uw bewering als zouden maras u viseren omdat zij u percipiëren als iemand die niet meer voor hen wil werken (door te stellen dat uw auto stuk was en uit de zone te vertrekken), kan evenmin een link met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld (CGVS, p.21). Temeer daar niet iedereen die zich verzet tegen de bendes een link met de Vluchtelingenconventie op basis van toegeschreven politieke overtuiging kan aantonen.

De drijfveer van de maras om u vanaf oktober 2017 te bedreigen is een vergelding voor het feit dat u naar de politie stapte en hun transport niet meer faciliteerde. Hierbij kan afgeleid worden dat de maras u enkel uit economisch en logistiek oogpunt hebben ingeschakeld, zodat u kon dienen om hun vervoer te verzekeren. Immers verklaart u dat uw brandstof eens betaald werd door de maras, maar dat u zelf geen vergoeding ontving om hen te vervoeren (CGVS, p. 13, 14). De drijfveer van de maras om u te bedreigen, is met andere woorden geenszins politiek gemotiveerd maar puur crimineel van aard.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zoals bepaald in artikel 48/4, §2 onder b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Bij bovenstaande dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen echter verschillende elementen bevatten die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig op de helling plaatsen.

Zo kon u uitermate beperkte informatie verschaffen over de identiteit van de maras met wie u problemen kende en voor wie u thans een vrees verklaart te moeten koesteren. Hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende maanden bijna dagelijks verschillende maras met uw auto naar een dichtstbijzijnde wijk of een ziekenhuis bracht en maras zich de laatste periode voor uw vertrek voortdurend in de buurt van uw woning ophielden, kon u slechts één naam/bijnaam van een mara, namelijk 'L. T. (...)' waarmee u problemen kende noemen (CGVS, p.14-15). U beweerde dat leden van Mara 18 in Urbanization Monte Del San Bartolo, nummer 5 opereerden, maar slaagde er niet in namen (bijnamen) van leiders in uw zone 5 te noemen (CGVS, p.14). Evenmin kon u andere informatie verschaffen over de maras met wie u in uw zone problemen ondervond en moest u het antwoord schuldig blijven toen u werd gevraagd waar de maras met wie u problemen kende woonachtig waren (CGVS, p.15).

Opmerkelijk is dat u zich niet ernstig informeerde over de identiteit van het bendelid met wie u in El Salvador hoofdzakelijk problemen ondervond en die u tevens verdenkt verantwoordelijk te zijn voor de bedreigingen die u via sociale media ontving (CGVS, p.19). U verklaarde in dit verband dat de man die u en uw vriendin op 03/10/2017 aan jullie woning opwachtte en dreigementen uitte omdat jullie klacht hadden ingediend, dezelfde persoon is als diegene die u en uw vriendin op 09/08/2018 achtervolgde toen jullie uit de supermarkt kwamen (CGVS, p. 18-19). Alsook beweerde u dat dezelfde persoon (die u beschrijft als iemand met tatoeages in gezicht en op armen) u tijdens uw verblijf in België een vriendschapsverzoek via facebook heeft verstuurd (CGVS, p.12; p.23) en verdenkt u deze persoon er tevens van verantwoordelijk te zijn voor de dreigementen die u via sociale media ontving (CGVS, p.19; p.22).

Dat u geen informatie kon verschaffen over de identiteit van deze mara is uitermate merkwaardig (CGVS, p. 12; p.20; p.23). Ter ondersteuning van de bedreigingen die u via sociale media ontving, legde

u een print screen neer van verschillende chatberichten waarin iemand vanuit het profiel 'K. M. (...)' u en uw familie bedreigde (CGVS, p.10). Hiernaar gevraagd, zei u niet te weten (CGVS, p.10) wie deze 'K. M. (...)' is die deze berichten naar u stuurde. Uit de door u neergelegde berichten blijkt dat de afzender een gemeenschappelijke vriend met u heeft, namelijk Y. L. (...), een collega van u (CGVS, p.10). Rekening houdend met bovenstaande is het uitermate vreemd dat u via deze weg geen pogingen heeft ondernomen om over de identiteit van de afzender 'K. M. (...)' informatie te verzamelen, toch van groot belang om de ernst van deze bedreigingen die u vanaf augustus 2018 ontving in te schatten.

De geloofwaardigheid van uw vrees komt verder op de helling te staan door het feit dat u verklaarde pas in januari 2019, na uw aankomst in België, uw gebruikersnaam op facebook een eerste keer te hebben gewijzigd. Gevraagd waarom u hiermee zolang wachtte, antwoordde u het volgende: "Omdat ik er daarvoor om eerlijk te zijn nog niet aan had gedacht." (CGVS, p.9). U voegde er het volgende aan toe: "Ik verhuisde van de ene plek naar de andere en dacht dat dit probleem zich zou oplossen en dat zij me na een tijdje niet meer zouden lastigvallen" (CGVS, p.9). Eveneens merkwaardig is het gegeven dat u pas in september 2019 uw profielfoto van facebook haalde. Nochtans haalde u zelf aan dat uw belager u mogelijks via uw profielfoto heeft teruggevonden (CGVS, p.23-24). Bovenvermelde handelingen zijn uitermate merkwaardig en vallen moeilijk te rijmen met uw verklaringen een vrees voor uw leven te moeten koesteren en sinds 09/08/2018 herhaaldelijk via sociale media door dezelfde afzender te zijn bedreigd.

Voorts dringt de vraag zich op waarom u niet eerder uit Urbanization Monte Del San Bartolo, nummer 5 in Soyapango bent vertrokken. Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat u tussen december 2016 en juni 2017 dagelijks door hen werd opgevorderd en meermaals per week uit uw bed werd gehaald om maras te transporteren (CGVS, p.13; p.15). Opmerkelijk in dit verband is dat zowel u (in Walmart) als uw vriendin (in een fastfoodrestaurant) tijdens jullie verblijf op bovenvermeld adres bleven werken. Bovenstaande handelingen wijzen er niet op dat de problemen met maras tussen december 2016 en begin oktober 2017 een dermate grote impact op jullie bewegingsvrijheid hadden dan wel dat jullie in deze periode een vrees voor jullie leven koesterden (CGVS, p.5). Uw vriendin verklaarde in dit verband dat jullie geen andere plek hadden om naartoe te gaan en haalde het probleem van plaatsgebrek in het huis van uw moeder aan (CGVS, p.6). Wat er ook van moge zijn, uit jullie verklaringen blijkt dat het voor jullie mogelijk was om zich (al dan niet tijdelijk) elders te vestigen om de problemen in zone 5, waarbij u maandenlang door maras werd opgevorderd om hen te vervoeren, te ontlopen.

De geloofwaardigheid van de ernst van de door u aangehaalde problemen wordt verder ondermijnd door het feit dat u na de gebeurtenissen van 09/08/2018 nog meerdere maanden in El Salvador bent blijven wonen. Bovenstaande doet wederom afbreuk aan de ernst van de door u aangehaalde problemen.

Tevens dient in dit verband te worden opgemerkt dat u sinds 09/08/2018 naast dreigementen via sociale media (meer bepaald via Messenger op 25/08/2018, 23/11/2018 en 28/11/2018) geen andere concrete problemen in uw land heeft gekend. Tussen september 2018 en december 2018 bleef u afwisselend bij uw moeder in Soyapango en bij uw schoonmoeder in Ilopango. Vanaf december 2018 bleef u tot aan uw vertrek (20/01/2019) bij uw schoonmoeder wonen (CGVS, p.7). Uw verklaringen en deze afgelegd door uw vriendin als zouden de maras die langs het huis van uw moeder passeerden verband houden met jullie eerdere problemen, is enkel gebaseerd op vermoedens en veronderstellingen die u niet kan hardmaken (CGVS, p.8 en verklaringen vriendin, CGVS, p.9). Ook uw verklaring als zouden de krassen op uw auto tijdens uw verblijf bij uw schoonmoeder in Ilopango iets te maken hebben met uw eerdere problemen is enkel gebaseerd op vermoedens die u niet kan hardmaken (CGVS, p.20). Indien maras daadwerkelijk naar u op zoek waren en wraak wilden nemen omdat u hen geen gunsten meer verleende en klacht bij de politie had ingediend, kan toch verondersteld worden dat zij intensief naar u op zoek zouden gaan. U haalde in dit verband daarenboven geen elementen aan waaruit blijkt dat u momenteel in uw land wordt gezocht. Evenmin hebben uw moeder of schoonmoeder sinds jullie vertrek problemen ondervonden (CGVS, p.8; p.25). Bovenvermelde doet verdere vragen rijzen over de geloofwaardigheid van de ernst van uw problemen en het risico voor jullie bij een eventuele terugkeer naar El Salvador.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder ondermijnd door het feit dat u en uw vriendin enkele incoherente verklaringen aflegden aangaande de klacht die jullie indienden bij de politie op 03/10/2017. De notities van het persoonlijk onderhoud van uw vriendin werden toegevoegd aan het administratief dossier.

Zo verklaarde u voor het CGVS dat u samen met uw vriendin naar de politie ging. Hiernaar gevraagd voegde u eraan toe dat jullie naar het politiekantoor van Conacasta in Soyapango gingen (CGVS, p.16). U legde bij de politie verklaringen af over het lawaai en het drugsgebruik van de maras aan uw huis en gaf een beschrijving van de mara 'L. T. (...)' (CGVS, p.16). Uw vriendin verklaarde voor het CGVS eveneens dat jullie met twee aangifte deden bij de politie. Zij voegde in dit verband het volgende toe: "Wij hebben aan de politie verteld dat zij aan ons huis kwamen staan en drugs rookten en ons hadden bedreigd." (CGVS, p.5). De vraag van het CGVS of de politie jullie een beschrijving vroeg van de maras, beantwoordde uw vriendin negatief. Hiernaar gevraagd, voegde zij eraan toe dat ze jullie niet veel hebben gevraagd. Op de vraag bij welk politiekantoor jullie klacht indienden, antwoordde zij dat er maar één politiekantoor is dat gedeeld wordt door Soyapango en Ilopango. Doorgevraagd naar de naam van het politiekantoor, antwoordde zij dan weer het volgende: "delegatie Las Margaritas" (CGVS, p.7).

Uw vriendin werd geconfronteerd met bovenstaande incoherenties over de beschrijving van de maras en het politiekantoor waar jullie klacht indienden. Geconfronteerd met uw verklaring een beschrijving te hebben gegeven van een mara met wie jullie problemen hadden, antwoordde zij het volgende: "Diegene die af en toe aan man vervoer vroeg was dik met een donkere huidskleur maar had geen tattoos." (CGVS, p.7). Omwille van het ontwijkende antwoord stelde het CGVS opnieuw de vraag of één van de maras door jullie werd beschreven tijdens de klacht. Deze vraag beantwoordde uw vriendin als volgt: "Wij zijn samen gegaan, maar diegene die het meest heeft gesproken was partner, want hij is naar buiten gestapt en werd bedreigd." (CGVS, p.8). Dat jullie hierover tegenstrijdige verklaringen afleggen is merkwaardig en zet de geloofwaardigheid van jullie verklaringen verder op de helling. In een mail aan het CGVS van 22/10/2019 met opmerkingen over het persoonlijk onderhoud komen jullie op bovenvermelde elementen terug. Uw bewering als zou uw vriendin u alleen maar naar het politiekantoor vergezeld hebben (en waarbij u insinueert dat zij niet aanwezig was tijdens het gesprek tussen u en de politie) kan rekening houdend met de eerdere door uw vriendin afgelegde verklaringen het CGVS niet overtuigen (mail van 20/10/2019, p.3 toegevoegd aan het administratief dossier).

Voor wat betreft de incoherentie in jullie verklaringen aangaande het politiekantoor, verklaarde uw vriendin tijdens het persoonlijk onderhoud van 09/10/2019 het volgende na confrontatie: "In Soyapango zijn er veel colonies en Las Margarita is er één van". Zij voegde eraan toe niet te kunnen verduidelijken waarom u zei dat jullie bij de delegatie Conacaste klacht hadden ingediend omdat zij, in tegenstelling tot u, niet in Soyapango woonde (CGVS, p.8). Jullie lieten het CGVS op 20/10/2019 per mail weten dat 'Las Margaritas' het antwoord van uw vriendin was op de vraag van het CGVS of er nog een andere delegatie in Soyapango was en Las Margaritas aldus niet de delegatie is waar jullie klacht indienden (mail van 20/10/2019, p.3 toegevoegd aan het administratief dossier). In het licht van de eerder door uw vriendin afgelegde verklaringen, waar zij uitdrukkelijk verklaarde dat er maar één politiekantoor is dat gedeeld wordt door Soyapango en Ilopango en deze delegatie Las Margaritas wordt genoemd, kunnen de twijfels bij het CGVS over de geloofwaardigheid van dit aspect van jullie asielrelaas niet worden weggenomen.

Het feit dat uw verklaringen en deze afgelegd door uw vriendin aangaande de klacht bij de politie niet volledig overeenstemmen is niet onbelangrijk. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de problemen voor u en uw gezin met deze klacht gerelateerd zijn (CGVS, p.20-21).

Het gegeven dat jullie bovendien geen enkel begin van bewijs van deze klacht neerlegden komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen evenmin ten goede. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat jullie klacht werd neergeschreven. Uw verklaring als zouden jullie hiervan geen kopie hebben ontvangen is weinig geloofwaardig (p.16). Het feit dat u evenmin informatie kon verschaffen over het verdere verloop van uw aanklacht van 03/10/2017 (CGVS, p.19) en geen ernstige stappen heeft gezet om hierover informatie in te winnen brengt de geloofwaardigheid van uw vrees verder in het gedrang.

Uit bovenstaande dient geconcludeerd te worden dat uw problemen niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd om als reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) te worden beschouwd.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een

bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat uw vrees dat jullie zoontje (thans vijf jaar) in de toekomst problemen zal krijgen met maras, op basis van wat uw schoonbroer van 12 jaar meemaakte, op zich niet voldoende is om een gegronde vrees of een reëel risico aannemelijk te maken (CGVS, p.20; p.25).

Het verzoek om internationale bescherming van uw partner V. G. G. A. (...) en deze van uw zus M. M. A. M. (...) tenslotte, werden eveneens door het CGVS geweigerd.

De door u neergelegde documenten tenslotte zijn niet in staat bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw belastingkaart, uw werkbadge en attesten aangaande uw blanco strafregister bevestigen uw identiteit, uw werk, het feit dat u een rijbewijs heeft, belastingen betaalde en in El Salvador geen strafrechtelijke antecedenten heeft, elementen die hier niet ter discussie staan. Evenmin wijzigen de door u neergelegde prints screens van de dreigementen die u via Messenger ontving en het vriendschapsverzoek via facebook iets aan bovenstaande appreciatie. De door u neergelegde foto van uw auto toont krassen op een wagen. Geenszins kan uit deze foto worden afgeleid dat deze beschadigingen het gevolg zijn van de door u aangehaalde problemen met maras. De algemene informatie over de algemene onveilige situatie in uw zone en in El Salvador vermogen evenmin bovenvermelde in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de partner van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en bent geboren op 20/05/1992 in San Salvador. U bent in het bezit van een diploma middelbaar onderwijs en werkte in uw land als dienster in een fastfoodrestaurant in Lassa Mundo in Soyapango. U was nooit politiek actief en kende geen problemen met uw autoriteiten. Uw vader overleed ongeveer drie jaar geleden. Uw moeder woont momenteel in Ilopango. U heeft één jongere halfbroer en één jongere halfzus die beiden met uw moeder in Ilopango wonen.

Ongeveer een maand voor uw vertrek verhuisde u naar San Bartolo Ticsa in Ilopango. U heeft één zoon, Z. A. P. V. (...), geboren op 28/10/2014 in San Salvador. De vader van uw zoon, R. A. P. M. (...),

overleed op augustus 2016 aan een hittedslag in Texas toen hij illegaal Amerika probeerde te bereiken. Op dat moment hadden jullie al vijf jaar een relatie.

In oktober 2016 leerde u M. M. E. A. (...) kennen en begonnen jullie een relatie. Jullie gingen samenwonen in Monte Del San Bartolo, nummer 5 in Soyapango. De problemen begonnen toen jullie een auto kochten. Vanaf december 2016 begonnen leden van Mara 18 uw vriend om gunsten te vragen. Uw vriend kon niet weigeren. Zo moest hij bijna dagelijks maras naar de naburige gemeente Santa Hedwig vervoeren. Alsook vervoerde hij gewonde maras naar het ziekenhuis. Rond september 2017 was er een probleem met jullie auto waardoor uw vriend de maras nog slechts één keer per week naar Santa Hedwig bracht.

In dezelfde periode begonnen maras rond jullie huis te hangen, drugs te roken en veel lawaai te maken. Omdat uw zoontje allergisch was, sprak uw vriend op 02/10/2017 de maras hierover aan en verzocht hen vriendelijk elders te gaan roken. Eén van hen uitte hierop doodsbedreigingen. De volgende ochtend, op 03/10/2017, ging u samen met uw vriend naar de politie om klacht in te dienen. Hierna gingen u en uw vriend werken. Toen jullie 's avonds thuiskwamen, stond één bendelid jullie op te wachten. Hij was op de hoogte van het feit dat jullie klacht hadden ingediend. U en uw vriend snelden hierop naar binnen. Jullie hoorden de maras zeggen dat zij het huis in de gaten hielden. Jullie verzamelden snel wat spullen en besloten 's nachts het huis te verlaten. Toen jullie 's nachts wegreden werd in de richting van jullie wagen gevuurd. Jullie slaagden erin de wijk te verlaten en trokken ongeveer een maand in bij uw schoonmoeder in Soyapango. Ondertussen gingen jullie op zoek naar een nieuwe woning. In november 2017 verhuisden jullie naar Monte Del San Bartolo nummer 4. Eind 2017 zette u uw job in het restaurant stop na onenigheid over de terugbetaling van uw transportkosten. Nadien hield u zich bezig met online verkoop van kledij en horloges. Tot 09/08/2018 kenden jullie geen problemen meer. Die dag was u met uw gezin te voet op weg van de supermarkt naar huis. Op een bepaald moment merkte u dat jullie gevolgd werden. U keek niet achterom en vluchtte zo snel mogelijk uw huis binnen. Volgens uw vriend ging het om dezelfde persoon die jullie op 03/10/2017 in Monte Del San Bartolo 5 had opgewacht, op de hoogte was van jullie klacht bij de politie en ermee gedreigd had jullie te doden. Na deze gebeurtenis vertrokken jullie naar uw moeder in Ilopango, waar jullie een vijftal dagen verbleven. Hierna gingen jullie in San Jose wonen. Vanaf 09/08/2018 begon uw vriend dreigementen te krijgen via facebook. De afzender bleek op de hoogte te zijn van jullie nieuwe verblijfplaats. Op 25/08/2018 verlieten jullie San Jose en gingen jullie afwisselend in het huis van uw schoonouders in Soyapango en dat van uw moeder in Ilopango wonen. Tijdens jullie verblijf in Soyapango werd het huis van uw schoonmoeder in de gaten gehouden door bendeleden van Mara 18.

In november 2018 begonnen jullie je vertrek uit El Salvador te regelen.

Van begin december 2018 tot jullie vertrek uit El Salvador (20/01/2019) verbleven jullie onafgebroken bij uw moeder in Ilopango. Tijdens jullie verblijf bij uw moeder werd jullie auto met krassen beschadigd door onbekenden.

Uiteindelijk verliet u op 20/01/2019 samen met uw partner en uw zoontje El Salvador en kwam u per vliegtuig via Madrid naar België, waar u op 21/01/2019 aankwam. Op 22/01/2019 meldden jullie zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 04/02/2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaarde dat maras thans naar jullie op zoek zijn omdat uw vriend niet langer opdrachten voor hen uitvoert en jullie vertrokken zijn. Tevens heeft u schrik dat maras uw zoontje zullen rekruteren.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw paspoort, het paspoort van uw zoon, een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van de overlijdensakte R. A. P. M. (...) (van de vader van uw zoontje), een attest van het Consulaat-generaal van El Salvador in Texas met betrekking tot de repatriëring van het lichaam van R. A. P. M. (...), een attest uit het register burgerlijke stand van R. A. P. M. (...) en bloedresultaten aangaande uw zwangerschap neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich beroept op dezelfde motieven als uw vriend M. M. E. A. (...). Bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming oordeelde het CGVS hem zowel de status van vluchteling als de status van subsidiaire bescherming te weigeren omdat hij geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade aannemelijk kon maken. Gezien u zich op

dezelfde elementen beroept, kan voor u dezelfde beslissing genomen worden. De beslissing van uw vriend luidt als volgt:

(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekende partijen betogen dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben in geval van terugkeer naar hun land van herkomst omwille van het feit dat verzoeker weigerde om leden van de *bende 18* verder met zijn auto te vervoeren en tegen hen een klacht heeft ingediend bij de politie. Zij halen artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan en gaan vervolgens in op de toepassing van deze bepaling. Verzoekende partijen kunnen zich niet vinden in de bestreden beslissingen waar onder verwijzing naar de COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 15 juli 2019 wordt gesteld dat de drijfveer van daden van vervolging uitgaande van georganiseerde criminele bendes in El Salvador “*veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd*”. Verzoekende partijen betogen dat de bedoelingen van de bendes veel verder reiken dan het louter economische. Bovendien kan volgens verzoekende partijen niet worden ontkend dat de praktijken van de georganiseerde misdaadgroepen, met name het verwerven van economische en territoriale macht door gebruik van onwettige middelen in weerwil van de legitieme overheid, duidelijk politiek gemotiveerd zijn. Zij menen dat de in de bestreden beslissingen geopperde zienswijze geen steun vindt in voormelde COI Focus en citeren daaruit passages over de impact van de georganiseerde misdaadgroepen op het politieke leven in El Salvador. Zij besluiten hieruit dat de daden van vervolging uitgaande van de georganiseerde bendes in El Salvador niet alleen crimineel en economisch, maar tevens politiek gemotiveerd zijn. De reden voor vervolging *in casu* is, aldus verzoekende partijen, eveneens politiek van aard, wat maakt dat er wel degelijk een band is met het Verdrag van Genève op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging.

Verzoekende partijen betogen verder dat deze interpretatie, met name dat slachtoffers van de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador eveneens omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging kunnen worden vervolgd, ook wordt bijgetreden door UNHCR. Zij citeren in dit verband uit de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van UNHCR van maart 2016, waaraan ook gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen. Zij menen dat er in hun hoofde sprake is van een risicoprofiel waarover UNHCR in voormelde richtlijnen stelt dat “*(d)epending on the particular circumstances of the case (...) persons perceived by a gang as contravening its rules or resisting its authority may be in need of international refugee protection on the grounds of their (imputed) political opinion, membership of a particular social group, or on the basis of other Convention grounds*”. Verzoekende partijen wijzen erop dat UNHCR aldus meent dat, naast het hebben van een (toegeschreven) politieke overtuiging, ook het behoren tot een sociale groep een mogelijke grond van vervolging kan zijn in het geval van voormelde personen.

Verzoekende partijen vervolgen dat de commissaris-generaal, in zoverre hij *in casu* geen link ontwaart met het Verdrag van Genève op basis van het behoren tot een bepaalde sociale groep, een interpretatie huldigt die strijdig is met deze van UNHCR. Zij citeren uit de “*Guidance Note on Refugee Claims Relating to Victims of Organized Gangs*” van 31 maart 2010 en merken op dat UNHCR daarin een ruime definitie van het begrip ‘sociale groep’ hanteert waarbij twee verschillende benaderingen mogelijk zijn,

namelijk deze van de aangeboren en inherente kenmerken, enerzijds, en deze van de sociale perceptie, anderzijds. Zij wijzen erop dat UNHCR meent dat deze beide benaderingen van toepassing kunnen zijn in de context van georganiseerd bendege geweld. Ook de Belgische en de Europese wetgever huldigen een ruime interpretatie van het begrip 'sociale groep', zo vervolgen verzoekende partijen, die verwijzen naar de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet. Zij betogen dat de wetgever, gelet op het gebruik van de woorden 'onder meer', een niet-limitatieve opsomming geeft van wat moet worden verstaan onder een specifieke sociale groep en dat uit de parlementaire voorbereiding duidelijk blijkt dat het hierbij niet om cumulatieve voorwaarden gaat.

Bij wijze van besluit stellen verzoekende partijen het volgende:

“Op grond van de hierboven aangehaalde elementen dient te worden besloten dat vervolging door georganiseerde misdaadgroepen in de Salvadoraanse context wel degelijk onder de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag kan vallen en dat politieke overtuiging en het behoren tot een sociale groep mogelijke gronden van vervolging kunnen zijn.

In het geval van verzoekende partij, een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende (zie infra punt 3), is de grond van vervolging in hoofde die van de politieke overtuiging. Zo kan in de Salvadoraanse context het uiten van bezwaren tegen de activiteiten van bendes worden beschouwd als een mening die kritisch is ten aanzien van de methoden en het beleid van de georganiseerde misdaadgroepen, die de de facto autoriteit uitoefenen. Deze mening kan aldus een politieke mening vormen in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Zo kunnen bijvoorbeeld personen die zich verzetten tegen de rekrutering door een bende, of die weigeren te voldoen aan bepaalde eisen van de bendes worden beschouwd als personen met een afwijkende politieke mening.

In ondergeschikte orde is er in het geval van verzoekende partij, een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, sprake van het behoren tot een sociale groep als grond van vervolging. Zo kunnen bepaalde handelingen of ervaringen uit het verleden, zoals de weigering om lid te worden van een bende of om met een bende samen te werken, gelden als onomkeerbaar, hetgeen ze dus tot een gemeenschappelijke achtergrond maken die niet gewijzigd kan worden in de zin van artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het weigeren om lid te worden van een georganiseerde misdaadgroep, of om met deze groep samen te werken, of gewoon om op hun eisen in te gaan, is tevens een handeling die een uiting is van een geloof of een overtuiging dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkene dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, zoals geschreven staat in artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het gaat hier immers om de morele overtuiging dat men de wet dient na te leven en niet mag deelnemen aan criminele activiteiten. Tot slot kunnen personen die geweigerd hebben lid te worden van een bende of met deze bende samen te werken tevens een eigen identiteit hebben in de zin van artikel 48/3, § 4, d), tweede streepje van de Vreemdelingenwet, die als afwijkend wordt beschouwd in de Salvadoraanse context, waarbij het samenwerken met de bendes eerder de regel dan de uitzondering is. In ondergeschikte orde behoort verzoekende partij als persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende aldus tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

De problemen van verzoekers vallen binnen de criteria van het Verdrag van Genève.”

Verzoekende partijen halen verder aan dat verschillende bronnen bevestigen dat de door de bendes veroorzaakte onveiligheid in El Salvador een alarmerend niveau bereikt heeft en dat er zich een niet aflatende cyclus van wraak en geweld tussen rivaliserende bendes en tussen bendes en de Salvadoraanse overheden afspeelt. Zij wijzen erop dat de speciale rapporteur van de VN-Mensenrechtenraad voor de mensenrechten van intern ontheemden in april 2018 verklaarde *“dat het geweld in El Salvador een niveau bereikt heeft dat gelijk is aan of hoger is dan het geweld niveau in landen in conflict situatie (zie COI Focus El Salvador: Situation sécuritaire, van 15/07/2019, p6)”. Zij stellen dat El Salvador op de lijst van de gevaarlijkste staten ter wereld staat, “wegens de geweld uitgevoerd door de banden en de overheden (zie COI Focus El Salvador: Situation sécuritaire, van 15/07/2019, p7)”. Zij wijzen erop dat de “verschillende bendes doden, folteren, ontvoeren, persen af, en verkrachten” en verwijzen vervolgens naar het “World Report 2019, El Salvador” van Human Rights Watch en het artikel “Inside El Salvador’s battle with violence, poverty, and U.S. policy” van National Geographic van maart 2019.*

Verzoekende partijen halen verder aan dat bronnen berichten over een *“exodus van El Salvadoraanse politie, wegens de extreem hoog geweld niveau, en de onmogelijkheid van de overheden om bescherming te bieden, zelfs voor politieleden”* en citeren uit het artikel *“It’s so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country”* van The Washington Post van 3 maart 2019. Zij wijzen erop dat alleen de bende MS-13 *“tot 31,2 miljoen dollar per jaar af(perst) van 70% van de bedrijven die zich op zijn grondgebied bevinden”* en dat een weigering of onmogelijkheid om te betalen leidt tot moord, zoals kan worden gelezen in voormelde *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016. Onder verwijzing naar diezelfde richtlijnen betogen verzoekende partijen dat *“(m)ensen die de criminele activiteiten van een bende aangegeven hebben bij de politie”* een risicoprofiel hebben volgens UNHCR. Zij benadrukken dat zij een klacht hebben ingediend tegen de bendeleden. Verder halen verzoekende partijen aan dat ook jongeren door de bendes als doelwit worden genomen en dat ook (jonge) vrouwen worden geïdoleerd. Bovendien worden volgens verzoekende partijen ook Salvadoranen die uit het buitenland terugkeren, in het bijzonder zij die voor hun vertrek problemen hebben gehad met bendes, geïdoleerd. Zij verwijzen in dit verband naar, en citeren uit, de *“Coi Focus Retour au pays des ressortissants”* van 12 juli 2019 (die niet aan de administratieve dossiers toegevoegd is en evenmin bij het verzoekschrift wordt gevoegd) en voormelde richtlijnen van UNHCR. Verzoekende partijen menen dat zij, na een verblijf in het buitenland, een bijzonder kwetsbaar profiel hebben in geval zij zouden terugkeren naar El Salvador.

Verzoekende partijen stellen verder nog, onder verwijzing naar voormelde COI Focus van 15 juli 2019, dat in Spanje slachtoffers van geweld door bendeleden sinds 2017 automatisch erkend worden als vluchtelingen door de *Audiencia Nacional* omdat erkend wordt dat wegens het wijdverbreide geweld de Salvadoraanse overheden niet in staat zijn om effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door bendes, en dat verschillende bronnen getuigen van de onmogelijkheid van de Salvadoraanse overheden om hun burgers te beschermen tegen criminele bendes.

Verzoekende partijen betogen verder dat hen het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend en dat tevens rekening dient te worden gehouden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) spreekt het vermoeden voortvloeiend uit deze bepaling niet op draagkrachtige wijze tegen, aldus verzoekende partijen.

Verzoekende partijen geven ten slotte nog een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire beschermingsstatus en menen dat deze hen – in ondergeschikte orde – moet worden toegekend. Zij gaan in op de artikelen 2 en 3 van het EVRM en stellen dat het CGVS dient na te gaan of de terugkeer naar hun land van herkomst in hun hoofde geen risico doet ontstaan op een schending van de daarin vervatte grondrechten. Verzoekende partijen menen *“gebaseerd op de ontwikkelingen supra, dat de CGVS een subjectieve lezing doet van de Coi Focus in het administratief dossier, en van alle andere beschikbare bronnen over de onveiligheidssituatie in El Salvador”*. Zij herhalen dat zij bij terugkeer vanuit het buitenland een bijzonder kwetsbaar profiel zouden hebben en dat zij geïdoleerd zouden worden door de criminele bende, reden waarom zij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet menen te lopen.

2.1.2. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Verzoekende partijen betwisten ten stelligste dat de door hen aangehaalde vervolgingen en bedreigingen geen verband houden met het Verdrag van Genève en verwijzen naar de argumenten die zij daarover hoger hebben ontwikkeld.

Met betrekking tot de in de bestreden beslissingen opgenomen motivering waarom de door hen aangehaalde problemen niet als een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd, laten verzoekende partijen het volgende gelden:

“Verwerende partij ment de verklaringen van verzoekers met betrekking tot hun problemen met de bende 18 niet geloofwaardig is, voor de volgende verschillende redenen.

B.1. Het wordt ten eerste aan verzoeker verweten dat hij alleen precieze informatie over een bende lid geven kon, maar niet over alle bende leden die hij (gedwongen) vervoeren moest. Echter heeft verzoeker uitgelegd dat hij alleen met het bende lid "L. T. (...)" een conversatie had, hij heeft met de andere nooit gesproken (verslag van persoonlijk onderhoud -hieronder PO- p 15). Ze zaten zich gewoon in zijn auto en hij moest ze vervoeren. Hij heeft de bende lid met wie hij een conversatie gehad heeft met details beschreven (hoogte, tattoos, kledij...).

Hoewel verzoeker hem dus beschreven heeft, verwijt hem de CG VS dat hij zich niet "ernstig" over L. T. (...) informeert heeft. Verzoeker legt uit dat het gevaarlijk is in El Salvador om zich over bende leden te informeren, omdat ze dit interpreteren kunnen als een signaal dat de persoon wie zich informeert met de politie samenwerkt. Voor deze reden heeft hij geen informatie over L. T. (...) aan zijn collega gevraagd, wie hem in zijn facebook contacten heeft.

Trouwens heeft verzoeker uitgelegd dat zijn vader vroeger bij de politie werkte (hij was inspecteur van de gevangenis -zie in bijlage-), en dat zijn broer er nog steeds werkt (ook in de dienst bevoegd voor de gevangenis -zie in bijlage-), hij was dus bang dat de bende lid dit te weten komen zou en hem nog meer problemen veroorzaken zou. Ook daardoor durfde verzoeker zich niet over het bendelid te informeren.

B.2. Verder verwijt de CGVS aan verzoeker dat hij tot januari 2019 wachtte om zijn facebook naam te veranderen, hoewel hij al bedreigingen op facebook gekregen had. Verzoeker bevestigt zijn verklaringen volgens de welke hij dacht dat door het regelmatige verhuizen hun problemen zich oplossen zouden, en dat hij eerst later eraan gedacht heeft om ook zijn profiel naam en foto te veranderen.

B.3. Vervolgens wordt aan verzoekers verweten dat ze tussen december 2016 en juni 2017 (de periode waarin verzoeker de bendeleden regelmatig vervoeren moest) op dezelfde adres bleven wonen. Echter, zoals verzoekers uitgelegd hebben, werden ze tot juni 2017 niet met de dood bedreigd. Het was pas nadat verzoekers hun klacht ingediend hebben, in juni 2017, dat ze direct door een bendelid met de dood bedreigd werden. Trouwens, bevestigen ze hun verklaringen met betrekking tot het gebrek aan plaats bij de moeder van verzoeker (ze woont met 7 andere familie leden, en heeft alleen 3 kamers in haar huis) en bij de moeder van verzoekster. Ze wouden ook vermijden om naar hen te gaan om hen geen problemen te brengen in geval de bende leden hen terug vinden zouden.

B.4. Bovendien benadrukt verwerende partij dat verzoekers nog enkele maanden na de gebeurtenissen van 09/08/2018 in El Salvador zijn blijven wonen alvorens naar België te vertrekken. Nochtans hebben verzoekers verklaart dat ze het geld samen moesten krijgen en dat ze voor dat tijd nodig hadden (ze moesten hun auto verkopen, een lening nemen bij vrienden...).

B.5. Verder benadrukt de CGVS dat verzoekers naast bedreigingen geen andere concrete problemen gehad hebben met de bende leden. Echter hebben verzoekers verklaart dat de bende leden op hun geschoten hebben toen ze uit het huis gevlucht zijn (verzoeker heeft foto's van zijn auto getoond), en dat ze langs het huis van zijn moeder passeerden. Hij ment ook dat ze verantwoordelijk zijn voor de krassen in zijn auto, tijdens hun verblijf bij de moeder van verzoekster. Hij kan echter geen bewijzen neer leggen. We verwijzen in dit verband naar paragraaf 196 van de Guide des procédures van de UNHCR, volens dewelk:
"(...)"

Hetzelfde redenering moet in het onderhavige geval toegepast worden. Het ontbreken van documenten of bewijsmateriaal kan niet aan verzoekers verweten worden, sinds dit een situatie is die inherent is voor de meeste asielzoekers. Verzoekers hebben trouwens gedetailleerde verklaringen afgelegd met betrekking tot de bedreigingen van de bende leden, en hun vlucht uit hun huis (toen de bende leden op hen geschoten hebben). Verzoekers benadrukken trouwens dat ze meestal thuis gebleven zijn, na hun vlucht, om verder problemen met de bende leden te vermijden.

B.6. Verder wordt aan verzoeker verweten dat hij uitgelegd heeft dat hij bij het indienen van zijn klacht een beschrijving van het bendelid gegeven heeft wie hem bedreigd heeft, terwijl zijn partner deze vraag negatief beantwoord heeft. Verzoekster bevestigt haar verklaringen volgens dewelke het hoofdzakelijk verzoeker wie gesproken heeft tijdens het indienen van de klacht. Ze legt uit dat ze trouwens zeer zenuwachtig was toen ze bij de politie delegatie waren, uit angst, en dat ze niet goed naar alles geluisterd heeft.

De CGVS verwijt hen ook dat verzoekster verklaart heeft dat ze naar de politie delegatie van "Las Margaritas" gegaan zijn, terwijl verzoekster uitgelegd heeft dat de delegatie Conacasta van Soyapango gingen. Verzoekster herhaalt haar verklaringen volgens dewelke ze de vraag misverstanden had, als zijnde welke andere politie delegatie er zijn in Soyapango.

Verwerende partij ment verder dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers geen kopie kregen van hun klacht, zonder enige objectieve basis. Het is bekend dat de politie in El Salvador ten dele met de bendes samen werkt, en niet efficiënt is. Het wordt hen ook verweten dat ze zich niet ernstig informeert hebben het verdere verloop van hun klacht. Verzoeker legt nochtans uit dat het nutteloos zou zijn om terug te keren naar de politie of contact op te nemen met hen, sinds de bende leden zeer snel na het indienen van hun klacht ervan op de hoogte werden gesteld. De politie werkt dus samen met de bende leden, of is ten minste door de bende geïnfiltreerd. Ze zouden aan verzoekers dus geen hulp brengen."

Verzoekende partijen voegen hieraan toe dat het geen optie is voor slachtoffers om binnen El Salvador te verhuizen en een nieuw leven op te bouwen en citeren wat dat betreft uit voormelde richtlijnen van UNHCR.

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het artikel "*Inside El Salvador's battle with violence, poverty, and U.S. policy*" van National Geographic van maart 2019 (stuk 3);
- het "*World Report 2019*" over El Salvador van Human Rights Watch (stuk 4);
- het artikel "*It's so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country*" van The Washington Post van 3 maart 2019 (stuk 5);
- uittreksels uit de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016 (stuk 6);
- attestaten waaruit zou blijken dat de vader en de broer van verzoeker bij de dienst bevoegd voor de inspectie van de gevangenis in El Salvador werkten (met vertaling) (stukken 7 en 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 13 van het EVRM, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming erkend kan worden indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Voorts voeren verzoekende partijen in het tweede middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoekende partijen verduidelijken echter niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissingen geschonden zou (kunnen) zijn. Evenmin lichten verzoekende partijen toe op welke wijze zij artikel 41 van het Handvest, waarvan zij in het tweede middel de schending aanvoeren, geschonden achten.

2.3.2.2. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) de redenen van zijn problemen met *maras* geen verband houden met één van de criteria van het Verdrag van Genève, omdat (B) deze problemen niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd om als een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet in aanmerking te worden genomen, nu (i) hij uiterst beperkte informatie kon verschaffen over de identiteit van de *maras* met wie hij problemen kende en

voor wie hij thans een vrees verklaart te moeten koesteren, (ii) hij zich niet ernstig informeerde over de identiteit van het bendelid met wie hij in El Salvador hoofdzakelijk problemen ondervond en die hij tevens ervan verdenkt verantwoordelijk te zijn voor de bedreigingen die hij via sociale media ontving, (iii) hij verklaarde pas in januari 2019, na zijn aankomst in België, zijn gebruikersnaam op *Facebook* een eerste keer te hebben gewijzigd en pas in september 2019 zijn profielfoto van *Facebook* te hebben gehaald, (iv) de vraag zich opdringt waarom hij niet eerder uit Urbanization Monte Del San Bartolo, nummer 5, in Soyapango is vertrokken, (v) hij na de gebeurtenissen van 9 augustus 2018 nog meerdere maanden in El Salvador is blijven wonen, (vi) hij sinds 9 augustus 2018 naast dreigementen via sociale media geen andere concrete problemen in zijn land heeft gekend en zijn moeder of schoonmoeder evenmin problemen hebben ondervonden na zijn vertrek, en (vii) hij en verzoekster incoherente verklaringen hebben afgelegd over de klacht die zij op 3 oktober 2017 indienden bij de politie en bovendien geen enkel begin van bewijs van deze klacht neerlegden en evenmin informatie konden verschaffen over het verdere verloop hiervan en geen ernstige stappen hebben gezet om hierover informatie in te winnen, omdat (C) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en hij in dit verband overigens zelf geen vrees heeft aangehaald, omdat (D) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, omdat (E) zijn vrees dat het zoontje van verzoekster in de toekomst problemen met de *maras* zal krijgen op basis van wat zijn schoonbroer meemaakte op zich niet voldoende is om een gegronde vrees of een reëel risico aannemelijk te maken, en omdat (F) de door hem neergelegde documenten niet in staat zijn om deze appreciatie om te buigen. Al deze overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster zich op dezelfde motieven als verzoeker beroept en dat het CGVS hem zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus weigerde omdat hij geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade aannemelijk kon maken, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De middelen kunnen in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten omwille van problemen met de criminele bende 18 (*Mara 18*) die hen met de dood zou hebben bedreigd. De problemen met de bende zouden begonnen zijn toen verzoekende partijen gingen samenwonen in een zone van Soyapango die door de bende wordt gecontroleerd. Verzoeker zou in december 2016 in de buurt van hun woning zijn aangesproken door een bendelid dat vroeg hem naar een naburige wijk te vervoeren. Uit schrik voor problemen zou verzoeker hiermee hebben ingestemd. In de daaropvolgende maanden zou verzoeker nagenoeg dagelijks op verschillende tijdstippen opgevorderd zijn om bendeleden met zijn auto te vervoeren. Halverwege 2017 zou verzoeker omwille van een technisch probleem aan zijn auto niet langer bereid zijn geweest bendeleden naar verafgelegen bestemmingen te rijden. Vanaf dan zouden de bendeleden rond het huis van verzoekende partijen zijn beginnen rondhangen en veroorzaakten zij overlast. Toen verzoeker hen hier op 2 oktober 2017 op aansprak, zou één van hen hem en zijn gezin met de dood hebben bedreigd. Naar aanleiding van dit incident zouden verzoekende partijen 's anderendaags klacht hebben neergelegd bij de politie. Echter, toen zij 's avonds

thuis kwamen van hun werk, zouden zij daar zijn opgewacht door een bendelid dat hen zei op de hoogte te zijn van het feit dat zij klacht hadden ingediend en hen met de dood bedreigde. Daarop zouden verzoekende partijen besloten hebben hun huis dezelfde nacht nog te verlaten. Toen zij 's nachts heimelijk met de auto probeerden te vluchten, zouden zij plots beschoten geweest zijn door twee mannen, evenwel zonder dat hun auto werd geraakt. Na dit incident zouden verzoekende partijen zijn ingetrokken bij verzoekers moeder in Bosques Del Rio. Begin november 2017 zouden verzoekende partijen naar een andere zone van Soyapango zijn verhuisd. Daar zouden zij geen problemen hebben gekend tot zij op 9 augustus 2018 door een onbekende zouden zijn gevolgd toen zij van de supermarkt op weg waren naar huis. Bij het binnengaan zou verzoeker achterom hebben gekeken en gezien hebben dat de persoon die hen volgde het bendelid was met wie zij eerder op 3 oktober 2017 problemen hadden gekend. Zowel op 9 als op 10 augustus 2018 zou verzoeker via de applicatie *Messenger* berichten ontvangen hebben op zijn telefoon waarin hij en zijn gezin met de dood werden bedreigd. De afzender zou op de hoogte zijn geweest van de plaats waar verzoeker zich bevond met zijn gezin. Naar aanleiding van deze dreigberichten zouden verzoekende partijen gedurende vijf dagen in het huis van verzoeksters moeder in Ilopango hebben verbleven. Op 15 augustus 2018 zouden zij verhuisd zijn naar de wijk San José. Echter, toen verzoeker tien dagen later opnieuw een dreigbericht ontving via *Messenger* en zijn belager wederom op de hoogte bleek van zijn adres, zouden verzoekende partijen San José verlaten hebben en afwisselend bij verzoekers moeder in Soyapango en verzoeksters moeder in Ilopango hebben verbleven. Tijdens hun verblijf aldaar zou het huis van verzoekers moeder regelmatig in de gaten gehouden zijn door bendeleden van *Mara 18* en toen zij bij verzoeksters moeder in Ilopango verbleven zou hun wagen enkele keren zijn beschadigd. Eind november 2018 zou verzoeker opnieuw dreigberichten hebben ontvangen van dezelfde afzender. Uiteindelijk verlieten verzoekende partijen El Salvador op 20 januari 2019 samen met het zoontje van verzoekster. Tijdens zijn verblijf in België, namelijk op 19 maart 2019, zou verzoeker opnieuw een dreigbericht ontvangen hebben via *Messenger*. Omstreeks augustus 2019 zou verzoeker via *Facebook* van een zekere D. F. een vriendschapsverzoek ontvangen hebben. Op basis van de foto's die worden weergegeven op diens profiel zou verzoeker de afzender hebben kunnen identificeren als het bendelid dat hem op 3 oktober 2017 zou hebben bedreigd en op 9 augustus 2018 zou hebben achtervolgd.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen ter staving van de door hen aangevoerde feiten (onder meer) schermafdrucken van de *Facebook*pagina en een vriendschapsverzoek van een zekere D. F., schermafdrucken van meerdere dreigberichten vanwege het profiel 'K. M.' verstuurd via de applicatie *Messenger*, alsook een foto van een wagen met krassen neerleggen (administratief dossier (hierna: adm. doss.) verzoeker, stuk 7, map met 'documenten', nrs. 8-11). Wat betreft het vriendschapsverzoek van D. F. en diens profiel op *Facebook*, stelt de Raad vast dat geen enkel objectief element erop wijst dat het hier daadwerkelijk de persoon betreft die verzoekende partijen volgens hun verklaringen zou hebben bedreigd op 3 oktober 2017 en hen zou zijn gevolgd op 9 augustus 2018, laat staan dat deze feiten zich daadwerkelijk hebben voorgedaan. Uit de schermafdrucken van de dreigberichten en de vertaling van deze berichten kan niets blijken omtrent de identiteit van de afzender of de reden waarom hij deze berichten zou hebben gestuurd. Het betreft overigens loutere fotokopieën. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan hoe dan ook slechts een zeer beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De foto van een wagen met krassen bevat geen enkele objectieve aanwijzing dat het verzoekers wagen betreft, noch dat de krassen zouden zijn toegebracht door zijn belagers, zoals verzoeker beweert. Overigens kunnen verzoekende partijen hier blijkens hun verklaringen ook geen zekerheid over hebben (adm. doss. verzoeker, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20; adm. doss. verzoekster, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4).

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure hun paspoorten en identiteitskaarten, het paspoort van het zoontje van verzoekster, verzoekers rijbewijs, een belastingkaart en werkbadge op naam van verzoeker en attesten over verzoekers *blanco* strafregister hebben neergelegd (adm. doss. verzoeker, stuk 7, map met 'documenten', nrs. 1-7; adm. doss. verzoekster, stuk 8, map met 'documenten', nrs. 1-3). Deze documenten kunnen dienen ter staving van de identiteit van verzoekende partijen, verzoekers werk, het feit dat verzoeker een rijbewijs heeft, belastingen betaalde in El Salvador en er geen strafrechtelijke antecedenten heeft, elementen die *in casu* niet ter discussie staan.

Ook de door verzoekster neergelegde attesten betreffende het overlijden van de vader van haar zoon en de bloedresultaten verkregen in het kader van haar zwangerschap (adm. doss. verzoekster, stuk 8, map met 'documenten', nrs. 4-6) hebben geen betrekking op elementen die worden betwist. De algemene informatie over de algemene veiligheidssituatie in El Salvador en de regio van herkomst van

verzoekende partijen (adm. doss. verzoeker, stuk 7, map met 'documenten', nrs. 12 en 13, en stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11) heeft geen betrekking op hun persoon of de persoonlijke vervolgingsfeiten die zij aanvoeren. De opmerkingen betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud (adm. doss. verzoeker, stuk 7, map met 'documenten', nr. 14), tot slot, werden blijkens de bestreden beslissingen onderzocht voor het nemen van deze beslissingen.

Gelet op het voorgaande, volstaan de voorgelegde documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het relaas van verzoekende partijen geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekende partijen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van hun relaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Uit hun verklaringen blijkt dat verzoekende partijen menen door *Mara 18* (onder meer) te worden geïsoleerd omdat zij tegen deze bende een klacht indienden bij de politie (adm. doss. verzoeker, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20-21). De doodsb bedreigingen die zij na het indienen van deze klacht zouden gekregen hebben van een bendelid zouden de directe aanleiding zijn geweest voor hun vlucht naar een andere wijk in Soyapango eind 2017, waar zij zonder problemen zouden hebben gewoond tot verzoeker in augustus 2018 dreigberichten zou hebben ontvangen op zijn telefoon (*ibid.*, p. 15-18). Aan de beweringen van verzoekende partijen over deze klacht kan de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, evenwel geen geloof hechten. Vooreerst leggen verzoekende partijen van deze klacht geen enkel (begin van) bewijs voor. Nochtans blijkt uit verzoekers verklaringen dat de klacht werd neergeschreven en kan zijn bewering dat hij er toen geen fotokopie of bewijs van ontvangen heeft omdat er eerst een onderzoek moest worden gevoerd niet verklaren waarom verzoekende partijen nadien niet in staat zouden zijn geweest een dergelijk document te verkrijgen (adm. doss. verzoeker, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Verzoekende partijen beperken zich tot loutere algemene beweringen waar zij in het tweede middel opmerken dat het bekend is "*dat de politie in El Salvador ten dele met de bendes samen werkt, en niet efficiënt is*". Verder dient te worden gewezen op het feit dat verzoekende partijen incoherente verklaringen hebben afgelegd over deze klacht, zoals blijkt uit de volgende pertinente vaststellingen in hoofde van verzoeker:

"Zo verklaarde u voor het CGVS dat u samen met uw vriendin naar de politie ging. Hiernaar gevraagd voegde u eraan toe dat jullie naar het politiekantoor van Conacasta in Soyapango gingen (CGVS, p.16). U legde bij de politie verklaringen af over het lawaai en het drugsgebruik van de maras aan uw huis en gaf een beschrijving van de mara 'L. T. (...)' (CGVS, p.16). Uw vriendin verklaarde voor het CGVS eveneens dat jullie met twee aangifte deden bij de politie. Zij voegde in dit verband het volgende toe: "Wij hebben aan de politie verteld dat zij aan ons huis kwamen staan en drugs rookten en ons hadden bedreigd." (CGVS, p.5). De vraag van het CGVS of de politie jullie een beschrijving vroeg van de maras, beantwoordde uw vriendin negatief. Hiernaar gevraagd, voegde zij eraan toe dat ze jullie niet veel hebben gevraagd. Op de vraag bij welk politiekantoor jullie klacht indienden, antwoordde zij dat er maar één politiekantoor is dat gedeeld wordt door Soyapango en Ilopango. Doorgevraagd naar de naam van het politiekantoor, antwoordde zij dan weer het volgende: "delegatie Las Margaritas" (CGVS, p.7).

Uw vriendin werd geconfronteerd met bovenstaande incoherenties over de beschrijving van de maras en het politiekantoor waar jullie klacht indienden. Geconfronteerd met uw verklaring een beschrijving te hebben gegeven van een mara met wie jullie problemen hadden, antwoordde zij het volgende: "Diegene die af en toe aan man vervoer vroeg was dik met een donkere huidskleur maar had geen tattoos." (CGVS, p.7). Omwille van het ontwijkende antwoord stelde het CGVS opnieuw de vraag of één van de maras door jullie werd beschreven tijdens de klacht. Deze vraag beantwoordde uw vriendin als volgt: "Wij zijn samen gegaan, maar diegene die het meest heeft gesproken was partner, want hij is naar buiten gestapt en werd bedreigd." (CGVS, p.8). Dat jullie hierover tegenstrijdige verklaringen afleggen is merkwaardig en zet de geloofwaardigheid van jullie verklaringen verder op de helling. In een mail aan het CGVS van 22/10/2019 met opmerkingen over het persoonlijk onderhoud komen jullie op bovenvermelde elementen terug. Uw bewering als zou uw vriendin u alleen maar naar het politiekantoor vergezeld hebben (en waarbij u insinueert dat zij niet aanwezig was tijdens het gesprek tussen u en de politie) kan rekening houdend met de eerdere door uw vriendin afgelegde verklaringen het CGVS niet overtuigen (mail van 20/10/2019, p.3 toegevoegd aan het administratief dossier).

Voor wat betreft de incoherentie in jullie verklaringen aangaande het politiekantoor, verklaarde uw vriendin tijdens het persoonlijk onderhoud van 09/10/2019 het volgende na confrontatie: "In Soyapango zijn er veel colonies en Las Margarita is er één van". Zij voegde eraan toe niet te kunnen verduidelijken waarom u zei dat jullie bij de delegatie Conacaste klacht hadden ingediend omdat zij, in tegenstelling tot u, niet in Soyapango woonde (CGVS, p.8). Jullie lieten het CGVS op 20/10/2019 per mail weten dat 'Las Margaritas' het antwoord van uw vriendin was op de vraag van het CGVS of er nog een andere delegatie in Soyapango was en Las Margaritas aldus niet de delegatie is waar jullie klacht indienden

(mail van 20/10/2019, p.3 toegevoegd aan het administratief dossier). In het licht van de eerder door uw vriendin afgelegde verklaringen, waar zij uitdrukkelijk verklaarde dat er maar één politiekantoor is dat gedeeld wordt door Soyapango en Ilopango en deze delegatie Las Margaritas wordt genoemd, kunnen de twijfels bij het CGVS over de geloofwaardigheid van dit aspect van jullie asielrelaas niet worden weggenomen.

Het feit dat uw verklaringen en deze afgelegd door uw vriendin aangaande de klacht bij de politie niet volledig overeenstemmen is niet onbelangrijk. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de problemen voor u en uw gezin met deze klacht gerelateerd zijn (CGVS, p.20-21)."

Door in het tweede middel louter de verklaringen van verzoekster te bevestigen volgens dewelke het hoofdzakelijk verzoeker was die gesproken heeft bij het indienen van de klacht, weerleggen verzoekende partijen niet dat zij tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over het feit of zij al dan niet een beschrijving hebben gegeven van één van de benedeleden. De uitleg dat verzoekster zeer zenuwachtig was toen ze bij de politiedelegatie was en dat ze niet goed naar alles heeft geluisterd, is niet afdoende ter verklaring van deze tegenstrijdigheid. Door verder eveneens louter te herhalen dat verzoekster de vraag bij welk politiekantoor zij klacht indienden misbegrepen had als de vraag welke andere politiekantoren er zijn in Soyapango, weerleggen verzoekende partijen evenmin de duidelijke verklaringen van verzoekster dat er maar één politiekantoor is dat gedeeld wordt door Soyapango en Ilopango en dat Las Margaritas wordt genoemd (adm. doss. verzoeker, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7).

Verder wijst de Raad erop dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het tijdstip waarop en de plaats waar hij na het indienen van de klacht zou zijn bedreigd. Verzoeker verklaarde op de ochtend van 3 oktober 2017 aangifte te hebben gedaan bij de politie, daarna te zijn gaan werken, en 's avonds toen hij thuiskwam van zijn werk te zijn opgewacht door een bendelid van *Mara 18* (adm. doss. verzoeker, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Echter, eerder gevraagd naar de persoon die hem een vriendschapsverzoek zou hebben gestuurd via *Facebook*, verklaarde verzoeker het volgende: "*Dat was de persoon die me ook stond op te wachten aan het politiekantoor toen ik de aangifte ging indienen (...)*" (*ibid.*, p. 12), wat impliceert dat verzoeker reeds 's ochtends aan het politiekantoor meteen na het indienen van de klacht zou zijn aangesproken en bedreigd door het bendelid.

De voorgaande vaststellingen zetten reeds de geloofwaardigheid van de bedreigingen die volgden op het neerleggen van de klacht op de helling. Aan de geloofwaardigheid van de bewering als zouden verzoekende partijen door benedeleden met de dood zijn bedreigd wordt bijkomend afbreuk gedaan door de volgende vaststellingen. Zo is het vooreerst opvallend dat ondanks de ernstige bedreigingen, waaruit blijkt dat de bende verzoekende partijen in de gaten hield en telkens weer hun verblijfplaats kon achterhalen, deze op geen enkel moment in daden werden omgezet. Verzoeker verklaarde nochtans dat toen hij op 9 augustus 2018 gevolgd werd, hij op het moment dat hij zijn huis binnenging achteromkeek en het bendelid herkende dat hem eerder met de dood had bedreigd (adm. doss. verzoeker, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Verzoeker zou de dag zelf nog bedreigd zijn via de applicatie *Messenger* op zijn telefoon, maar verder zou er niets zijn gebeurd. Nadat verzoekende partijen verhuisd waren naar San José zou de bende op 25 augustus 2018 laten weten hebben dat ze hiervan op de hoogte waren, maar het zou toen ook enkel bij dreigberichten gebleven zijn. Verzoekende partijen verklaarden dat het huis van verzoekers moeder regelmatig in de gaten werd gehouden toen zij er verbleven en dat hun auto enkele keren beschadigd werd toen zij bij verzoeksters moeder verbleven, volgens hen het werk van de bende (adm. doss. verzoeker, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8 en 20; adm. doss. verzoekster, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Dat de problemen niet verder gingen dan dit is in het licht van de ernstige bedreigingen die verzoeker via *Messenger* zou hebben ontvangen en het feit dat de bende duidelijk op de hoogte was van zijn opeenvolgende verblijfplaatsen, weinig aannemelijk. Verder merkt de Raad op dat verzoeker aangeeft in België via *Facebook* een vriendschapsverzoek te hebben ontvangen van het bendelid dat hem in El Salvador bedreigde na het indienen van een klacht en hem enkele maanden later achtervolgde – verzoeker zou hem hebben herkend aan zijn foto's – maar dat verzoeker zich tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet kon herinneren onder welke profielnaam dit vriendschapsverzoek werd gestuurd (adm. doss. verzoeker, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Er kan nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat indien verzoeker daadwerkelijk met de dood zou zijn bedreigd en vervolgd in El Salvador, hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud de naam kan noemen waaronder zijn belager actief is op *Facebook* en hem enkele maanden eerder een vriendschapsverzoek stuurde. Tot slot wordt in de eerste bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd in hoofde van verzoeker:

“Zo kon u uitermate beperkte informatie verschaffen over de identiteit van de maras met wie u problemen kende en voor wie u thans een vrees verklaart te moeten koesteren. Hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende maanden bijna dagelijks verschillende maras met uw auto naar een dichtstbijzijnde wijk of een ziekenhuis bracht en maras zich de laatste periode voor uw vertrek voortdurend in de buurt van uw woning ophielden, kon u slechts één naam/bijnaam van een mara, namelijk ‘L. T. (...)’ waarmee u problemen kende noemen (CGVS, p.14-15). U beweerde dat leden van Mara 18 in Urbanization Monte Del San Bartolo, nummer 5 opereerden, maar slaagde er niet in namen (bijnamen) van leiders in uw zone 5 te noemen (CGVS, p.14). Evenmin kon u andere informatie verschaffen over de maras met wie u in uw zone problemen ondervond en moest u het antwoord schuldig blijven toen u werd gevraagd waar de maras met wie u problemen kende woonachtig waren (CGVS, p.15).

Opmerkelijk is dat u zich niet ernstig informeerde over de identiteit van het bendelid met wie u in El Salvador hoofdzakelijk problemen ondervond en die u tevens verdenkt verantwoordelijk te zijn voor de bedreigingen die u via sociale media ontving (CGVS, p.19). U verklaarde in dit verband dat de man die u en uw vriendin op 03/10/2017 aan jullie woning opwachtte en dreigementen uitte omdat jullie klacht hadden ingediend, dezelfde persoon is als diegene die u en uw vriendin op 09/08/2018 achtervolgde toen jullie uit de supermarkt kwamen (CGVS, p. 18-19). Alsook beweerde u dat dezelfde persoon (die u beschrijft als iemand met tatoeages in gezicht en op armen) u tijdens uw verblijf in België een vriendschapsverzoek via facebook heeft verstuurd (CGVS, p.12; p.23) en verdenkt u deze persoon er tevens van verantwoordelijk te zijn voor de dreigementen die u via sociale media ontving (CGVS, p.19; p.22).

Dat u geen informatie kon verschaffen over de identiteit van deze mara is uitermate merkwaardig (CGVS, p. 12; p.20; p.23). Ter ondersteuning van de bedreigingen die u via sociale media ontving, legde u een print screen neer van verschillende chatberichten waarin iemand vanuit het profiel ‘K. M. (...)’ u en uw familie bedreigde (CGVS, p.10). Hiernaar gevraagd, zei u niet te weten (CGVS, p.10) wie deze ‘K. M. (...)’ is die deze berichten naar u stuurde. Uit de door u neergelegde berichten blijkt dat de afzender een gemeenschappelijke vriend met u heeft, namelijk Y. L. (...), een collega van u (CGVS, p.10). Rekening houdend met bovenstaande is het uitermate vreemd dat u via deze weg geen pogingen heeft ondernomen om over de identiteit van de afzender ‘K. M. (...)’ informatie te verzamelen, toch van groot belang om de ernst van deze bedreigingen die u vanaf augustus 2018 ontving in te schatten.”

In het tweede middel betogen verzoekende partijen dat verzoeker heeft uitgelegd dat hij alleen met het bendelid bijgenaamd L.T. een conversatie had en met de anderen nooit gesproken heeft. Nergens uit de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure afgelegde verklaringen blijkt evenwel dat hij daadwerkelijk met L.T. gesproken heeft. Verzoeker vermeldde L.T. toen hem gevraagd werd naar schuilnamen van bendeleden waarmee hij problemen had en hij gaf een beschrijving van zijn uiterlijk (adm. doss. verzoeker, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15), doch uit zijn verklaringen blijkt niet dat dit ook de man was die hem in december 2016 aansprak en vroeg om hem naar een naburige wijk te brengen (*ibid.*, p. 13) of die hem en zijn familie met de dood bedreigde toen hij op 2 oktober 2017 tegen de bende zijn beklag deed over de overlast die zij veroorzaakten (*ibid.*, p. 15). Verzoeker verklaarde ook uitdrukkelijk dat L.T. niet de persoon is die hem op 3 oktober 2017 opwachtte nadat hij eerder een klacht had ingediend en die hem en verzoekster in augustus 2018 achtervolgde toen zij terugkwamen van de supermarkt (*ibid.*, p. 23). Wat die laatste persoon betreft, wordt in de bestreden beslissingen terecht vastgesteld dat verzoeker zich niet over dit bendelid geïnformeerd heeft, niettegenstaande hij hem verantwoordelijk houdt voor meerdere bedreigingen die hij ontving en er ook in België een vriendschapsverzoek van ontving via Facebook. De argumentatie dat het gevaarlijk is om zich in El Salvador te informeren over de bendeleden, die dit immers zouden kunnen interpreteren als een signaal dat men samenwerkt met de politie, volstaat niet ter verklaring van de vaststelling dat verzoeker geen stappen heeft ondernomen om meer te weten te komen over de identiteit van zijn belagers sinds hij zich in België bevindt en hier om internationale bescherming heeft verzocht. Verder blijkt nergens uit de stukken in het administratief dossier dat verzoeker eerder heeft verklaard dat zijn vader vroeger bij de politie werkte en dat zijn broer er nog steeds werkt, zoals in het tweede middel plots wordt beweerd. De stukken die verzoekende partijen ter staving hiervan bij hun verzoekschrift voegen kunnen niet overtuigen (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 7 en 8). Het zijn immers slechts fotokopieën en geen originele documenten. Aan fotokopieën kan, zoals hoger reeds gesteld, zeer weinig bewijswaarde worden verleend. De Raad stelt trouwens vast dat een van de documenten bevestigt dat de heer M. A. M. M. bij een strafinrichting werkt, daar waar uit verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet blijkt dat verzoeker een broer heeft met die naam. Wel verklaarde hij een zus te hebben die de vrouwelijke versie van die naam draagt (adm. doss. verzoeker, stuk 9, verklaring DVZ, nr. 17). Bovendien lichten verzoekende partijen niet toe hoe de bendeleden te weten zouden komen dat verzoekers vader en broer bij de politie hebben gewerkt dan wel werken indien verzoeker zich over hen

zou trachten te informeren, noch hoe dit verzoeker nog meer problemen zou bezorgen gelet op zijn huidige verblijf in België.

Bijkomend wijst de Raad erop dat de volgende vaststellingen afbreuk doen aan de ernst van de vrees die verzoekende partijen stellen te hebben omwille van de door hen voorgehouden bedreigingen, waaraan omwille van de hoger uiteengezette redenen geen geloof wordt gehecht.

Zo blijkt dat verzoekende partijen na de gebeurtenissen van 9 augustus 2018 nog meerdere maanden in El Salvador zijn blijven wonen. De uitleg in het tweede middel dat zij tijd nodig hadden om het geld voor hun vertrek bijeen te krijgen kan niet overtuigen, gelet op verzoekers verklaring dat zij pas in november 2018 de beslissing namen om hun land van herkomst te verlaten. Op het CGVS gevraagd of er toen iets concreet gebeurde waardoor zij toen die beslissing namen, antwoordde verzoeker dat hij en zijn familie met de dood werden bedreigd. Echter zou hij reeds doodsb bedreigingen via *Messenger* hebben ontvangen in augustus 2018, wat door verzoekende partijen ook wordt bevestigd. Andermaal gevraagd waarom zij dan precies in november 2018 besloten het land te verlaten, verwees verzoeker naar het feit dat zij in de gaten gehouden werden toen ze bij zijn moeder verbleven en dat hun wagen beschadigd werd toen ze bij zijn schoonmoeder waren (adm. doss. verzoeker, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Echter, zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt, is de bewering dat deze gebeurtenissen verband houden met hun eerdere problemen enkel gebaseerd op vermoedens en veronderstellingen die verzoekende partijen niet kunnen hardmaken. Overigens verklaarde verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud dat zij de personen die het huis in de gaten hielden nooit eerder hadden gezien en dat er niemand bij was voor wie verzoeker ooit had moeten werken (adm. doss. verzoekster, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Nu verzoekende partijen over geen enkele concrete aanwijzing blijken te beschikken dat de bendeleden waarmee zij persoonlijk problemen zouden hebben gehad verantwoordelijk waren voor de verdachte bewegingen rond het huis van verzoekers moeder en de beschadiging van hun auto, kan het niet overtuigen dat dergelijke gebeurtenissen ten grondslag zouden hebben gelegen aan de drastische beslissing hun land van herkomst te verlaten, te meer daar zij reeds sinds begin augustus zouden zijn bedreigd zonder dat hieraan enig gevolg werd gegeven. Verder bevat het rechtsplegingsdossier geen concrete elementen waaruit blijkt dat verzoekende partijen thans nog worden gezocht. Ook verzoekers moeder en schoonmoeder zouden sinds het vertrek van verzoekende partijen geen concrete problemen hebben gekend (adm. doss. verzoeker, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8).

Verder wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende gesteld ten aanzien van verzoeker:

"De geloofwaardigheid van uw vrees komt verder op de helling te staan door het feit dat u verklaarde pas in januari 2019, na uw aankomst in België, uw gebruikersnaam op facebook een eerste keer te hebben gewijzigd. Gevraagd waarom u hiermee zolang wachtte, antwoordde u het volgende: " Omdat ik er daarvoor om eerlijk te zijn nog niet aan had gedacht." (CGVS, p.9). U voegde er het volgende aan toe: "Ik verhuisde van de ene plek naar de andere en dacht dat dit probleem zich zou oplossen en dat zij me na een tijdje niet meer zouden lastigvallen" (CGVS, p.9). Eveneens merkwaardig is het gegeven dat u pas in september 2019 uw profielfoto van facebook haalde. Nochtans haalde u zelf aan dat uw belager u mogelijks via uw profielfoto heeft teruggevonden (CGVS, p.23-24). Bovenvermelde handelingen zijn uitermate merkwaardig en vallen moeilijk te rijmen met uw verklaringen een vrees voor uw leven te moeten koesteren en sinds 09/08/2018 herhaaldelijk via sociale media door dezelfde afzender te zijn bedreigd."

Door in het tweede middel eenvoudigweg verzoekers verklaringen te herhalen blijven verzoekende partijen in gebreke een aannemelijke uitleg te verschaffen voor de vastgestelde discrepantie tussen zijn voorgehouden vrees en zijn gedragingen. De vaststellingen daarover vinden steun in het administratief dossier en worden, daar zij door verzoekende partijen niet op dienstige wijze worden weerlegd, door de Raad overgenomen.

Tot slot – en ten overvloede – dient nog te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen informatie konden verschaffen over het verdere verloop van het onderzoek naar aanleiding van hun klacht – voor zover aan deze klacht nog geloof mag worden gehecht gelet op wat hierover hoger werd uiteengezet – en dat zij geen ernstige stappen hebben gezet om hierover informatie in te winnen (adm. doss. verzoeker, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). De argumentatie als zou het nutteloos zijn om contact op te nemen met de politie omdat die samenwerkt met de bende of er tenminste door geïnfilteerd is, is niet afdoende nu niet blijkt dat verzoekende partijen ook maar enige poging ondernomen hebben om meer over hun zaak te weten te komen.

Nu geen geloof wordt gehecht aan het relaas dan wel de ernst van de vrees van verzoekende partijen, is er geen reden om deze feiten te toetsen aan de criteria van het Verdrag van Genève. De argumentatie in het verzoekschrift met betrekking tot het al dan niet bestaan van een band met het Verdrag van Genève is bijgevolg niet dienstig.

Voor zover verzoekende partijen in het eerste middel aanvoeren dat zij bij terugkeer naar El Salvador een bijzonder risico lopen om door bendes te worden geïsoleerd omwille van hun verblijf in het buitenland, wijst de Raad op de volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Waar verzoekende partijen in het eerste middel aanvoeren dat ook Salvadoranen die uit het buitenland terugkeren, en in het bijzonder deze die voor hun vertrek problemen hebben gehad met bendes, geïsoleerd worden, wijst de Raad er vooreerst op dat uit het voorgaande reeds is gebleken dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij specifiek geïsoleerd werden door de bendes, laat staan dat zij het slachtoffer zijn geweest van een aanhoudende persoonlijke en doelgerichte vervolging.

De Raad stelt vast dat op basis van de informatie die thans voorligt (en meer bepaald de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van 9 januari 2020, waaraan in de bestreden beslissingen wordt gerefereerd) niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door zijn terugkeer dient te vrezen voor vervolging of een reëel risico loopt om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes in het bijzonder actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de verzoeker bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor zijn vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook imperatief. De informatie waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen, met name voormelde richtlijnen van UNHCR van 2016 en de COI Focus “*Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van 12 juli 2019, zijn van minder recente datum en laten hoe dan ook niet toe tot een ander besluit te komen.

Te dezen laten verzoekende partijen, onder verwijzing naar hun persoonlijke omstandigheden, evenwel na om *in concreto* aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moeten terugkeren naar hun land van herkomst. Een loutere bewering (zie *supra*) van het hebben ingediend van een klacht tegen bendeleden of een loutere verwijzing naar het bendegegeweld in El Salvador in het algemeen is hiertoe onvoldoende. Bovendien wordt er in de bestreden beslissingen op goede gronden op gewezen dat verzoekende partijen in dit verband zelf geen vrees hebben aangehaald in de loop van de administratieve procedure.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoekende partijen in het eerste middel nog wijzen op “*de onmogelijkheid van de overheden om bescherming te bieden*”, wijst de Raad er op dat vermits verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij (voldoende ernstige) problemen hebben gekend met de bendes, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

Voor zover verzoekende partijen verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekende partijen geen elementen aanreiken waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat aan de door verzoekende partijen aangevoerde vervolgingsfeiten geen geloof wordt gehecht, dat zij bovendien hun voorgehouden vrees niet aannemelijk maken en dat zij evenmin aannemelijk maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekende partijen maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in El Salvador wordt in de bestreden beslissingen het volgende uiteengezet:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf en de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Verzoekende partijen laten de voormelde motieven geheel onverlet. Zij voeren hiertegen niet één argument aan en brengen evenmin enig begin van informatie bij dat aan deze motieven afbreuk zou kunnen doen. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat de situatie in hun land van herkomst van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

2.3.9. Waar verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN